

Červen ve včelím domečku – předávání štafety

K červnovým dnům se váže jedno půvabné pořekadlo: „Na svatého Víta, hlava ještě neulehla a za zadnicí svítá“. Přesně vystihuje to, co je skutečností v našich zeměpisných šířkách: červen je měsíc nejdelších dnů a nejkratších nocí – slunce brzy vychází a pozdě zapadá. Na včelím domečku je zvláštní to, že ani v noci včelky nezahálí. Málokdo, krom včelařů ví, že včely ve skutečnosti *nikdy nespí*. Pracují ve dne i v noci.

Červen, kdy jsou včely v plné síle a každé včelstvo obvykle čítá mezi 50 000 až 80 000 jedinci, je časem, kdy pro mnohé roje začíná nová epocha. Včelstva jsou v tuto dobu zásobena květovým medem, odchovala další snůškovou generaci a mnohá si vychovala novou matku. Ta má za sebou snubní prolet, po němž vrací se do svého včelstva. Roj se tak může rozdělit na dva a dokáže tak lépe a smysluplně využít doposud vykonané práce a nashromážděných zásob. Část včelstva zůstává obvykle s novou matkou v úle, část odlétá se starou matkou, aby si našlo nové bydliště a působiště.

Moje červnové zastavení u včelího domečku mě naučilo pravidlu, *že při každé činnosti, tedy i lidské, se dosáhne určitého vrcholu. A tehdy nastane i ten nejlepší čas, kdy můžeme plody našeho úsilí i zkušenosti předat těm, kdo přicházejí po nás.*

– Petr Plaňanský